

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: PAA DE GAMLE STEDER

Citation: Claussen, Sophus: "PAA DE GAMLE STEDER", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen05val-shoot-workid56087/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier

PAA DE GAMLE STEDER

Alting skifter om, alt er byttet om,
Gader, Folk og Trapper, hvor jeg fordem kom,
selv den gamle Dør, hvor med ung Gevalt
til mit Pigebarn jeg ind i Huset faldt.

Hvilken flygtig Verden vi dog lever i!
Synderinden selv har gjort et rigt Parti.
Alt er bleven nyt, Trappe, Laas og Dør;
selv min Piges Moder er ej barsk som før.

Thi naar Lykken fylder vore Døtres Sejl,
straks en Sol forgylder deres Ungdomsfejl.
Deres Moder smiler. Her var vundet Spil,
havde Svigermoder haft en Datter til.

Alt er skiftet om, intet er som før.
Ak den unge Elskov bag den gamle Dør,
da jeg over Tærsklen ind i Huset faldt,
og mit Pigebarn slet ikke skreg Gevalt.

POETEN OG NABOERSKEN

De Mænd og Koner i sikre Boder
med Regnskabsbøger og grublende Ho'eder
og mægtige Buge –
de kender præcis deres egen Nødtørft
og ved, hvad Landet skal bruge.
Derinde ved Pulten
(naar Måven er mæt)
forarges de over en Broder,
fordi han er aandelig sulten.

Den Gang jeg var ung
(det var ikke i Gaar)
da gik der en Pige med sortladent Haar
og klapped vor Nabokats Killinger
med ivrige Hænder,
inens hendes Tænder
– som skrevet staar –
(læs Salomons Højsang)
var hvide som klippede Faar,
og naar hun smilte, da fødte de Tvillinger.

Hun lo af de tusinde Grunde
og alt, som ikke har Grund,
af de mindste smaa Katte og Hunde,
og havde den rødeste Mund.

Den Gang jeg var ung
(med Adgangen fri
til alt paa Forfremmelsens Stige),
da sprang jeg over et Plankeværk,